

РЕШЕНИЕ

№ 1441

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12652** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. Д. Н. от [населено място], срещу Решение № 897 от 04.11.2021 г., постановено по НАХД № 7786/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 96-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-008483/ 20.04.2021г., издадено от началника на Група към ОПП-СДВР, с което са му наложени административни наказания „глоба“ в размер на 300 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, като е намелен размерът на наложеното кумулативно наказание „глоба“ от 300 на 200 (двеста) лева.

В касационната жалба касаторът излага аргументи за неправилност на решението. Изложени са доводи, че съдът неправилно е приел, че в административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения. Счита, че деянието не покрива фактическия състав на чл.140, ал.1 от ЗДвП, както и че са налице основания за прилагане на чл.28 от ЗАНН. Моли съда да отмени решението на СРС и потвърденото с него НП. Претендира разноски.

Ответникът по касация, Столична дирекция навътрешните работи отдел „Пътна полиция“, не изразява становищ по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна. Административен съд София-град, в настоящия касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество е основателна.

С НП № 21-4332-008483/ 20.04.2021г., издадено от началника на Група към ОПП-СДВР, на Р. Д. Н. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 300 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца за извършено административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП., за това че на 02.12.2020 г., около 10.10 часа, в [населено място] по [улица]с

посока на движение от [улица]към [улица], управлявал лек автомобил А. А4, с поставени транзитни табели

с рег. № 310М605, регистриран на съпругата му Д. Н., които били с изтекъл срок на валидност.

Наказателното постановление е издадено в хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, след като с постановление от 23.03.2021 г. на прокурор от СРП било прекратено наказателното производство по ДП № 3М 117/2021 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр. пр. № 1557/2021 г. по описа на СРП, като материалите по същото били изпратени на началника на ОПП-СДВР за преценка основанията за ангажиране административно-наказателната отговорност на водача.

За да постанови обжалваното решение СРС е приел, че НП е издадено от материално компетентно лице, при съблюдаване на

визирания в разпоредбата на чл. 34, ал. 3 ЗАНН давностен срок, като съдържа всички реквизити, посочени в нормата на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Съдът е приел, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП.

Настоящият съдебен състав не споделя изводите на районния съд,

Административно- наказателното производство е започнало при условията на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, без да е съставен акт за установяване на административно нарушение.

Посочената разпоредба въвежда изключение от императивното изискване преписката да се образува със съставянето на АУАН, единствено, когато производството е прекратено от съда или прокурора или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган. В случая приложена е втората хипотеза на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН. От събраните по делото доказателства се установява, че в хода на образуваното наказателно производство санкционираното с НП лице не е привлечено в качеството на обвиняем. След като не е предявено обвинение, същото е следвало да бъде направено от административно наказващия орган със съставяне на АУАН. Привлеченият към административнонаказателна отговорност не е имал качеството на лице, спрямо което е образувано наказателно производство и на което се търси отговорност за престъпно деяние. Безспорно, при прекратяването на наказателното производство, когато нарушителят вече е бил обвиняемо лице, не е необходимо да се издава акт за установено административно нарушение на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, тъй като възбуденото наказателно

преследване се трансформира в административно. При тази законова хипотеза се облекчава правното положение на деца, като от евентуалното реализиране на наказателна отговорност му се налага наказание за административно нарушение.

Административно-наказателният процес е строго нормирана дейност и като основен процесуален акт във фазата по установяване на административното нарушение към АУАН са въведени точно определени изисквания на закона, а именно да е съставен в писмена форма и да съдържа предвидените в чл. 42 от ЗАНН реквизити. Законодателят е въвел тези формални изисквания не само защото чрез съставянето на акт се установява административно нарушение, но и поради факта, че актът има и функцията на официално обвинение в извършване на правонарушение. По силата на закона всяко лице има право да узнае какво е административнонаказателното обвинение повдигнато спрямо него, за да организира защитата си адекватно още в началния етап на административно наказателното производство.

Само лице, срещу което е повдигнато и предявено обвинение, е имало възможност да се запознае с фактите и обстоятелствата и да се защитава срещу тях. За всяко друго лице, независимо дали е участвало в наказателното производство в друго процесуално качество, не може да се приложи разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН за ангажиране на административно наказателната му отговорност за деяние, с фактите по което се запознава за първи път с издаденото наказателно постановление. В хипотезата на чл. 36, ал. 2 от ЗАНН, функцията на АУАН се изпълнява от прокурорските актове. Липсата по делото на доказателства за връчването на постановлението за прекратяване сочи на неизпълнение на задължението по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, съответно представлява процесуално нарушение от категорията на съществените.

В обобщение, нормата на чл. 36, ал. 2, предложение второ от ЗАНН, не може да се тълкува разширително и изключенията касаят само хипотезите, в които лицето е било субект на наказателно преследване, в това му качество то е имало право и възможност да участва в производството по установяване на нарушението, в чието извършване е обвинено. Само и единствено в тези случаи може да се образува административно-наказателно производство без съставен АУАН и то при условие, че съставите на наказателната и административнонаказателната отговорност са напълно идентични и съответно отговорното лице е получило препис от прокурорския акт, от който да разбере в какво е обвинено. В този смисъл е и практиката на АССГ, решение № 5009 от 28.09.2020г., по кнахд № 5561/2020г. Неспазването на гаранциите за съответна на обвинението защита, е винаги основание за отмяна на НП. Несъставянето на АУАН с оглед разгледаните му функции и значението му на правен акт, с който се повдига и предявява обвинение в извършване на административно нарушение, пряко негативно рефлектира върху правото на защита на наказаното лице. От друга страна по преписката е наличен АУАН серия ГА № 348712 от 02.12.2020г., който обаче не се споменава в процесното НП. Освен това, описанието на извършеното нарушение в този акт се различава от прокурорското постановление и от описаните в НП. Словесното описание на нарушението в този АУАН „управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред“ не съответства на разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП. в този смисъл има формирана практика на АССГ в Решение № 1579 от 12.03.2021гг по кахд № 10818/2020г. Следователно тоаи АУАН не може да се приеме, че изпълнява посочените функции и не може да се прием, че с него се осигурява спазване правото на защита на жалбоподателя.

На следващо място настоящата касационна инстанция счита за основатели и доводите

в касационната жалба за наличие на основание по чл. 28 от ЗАНН. Посочената рзпоредба дава възможност за преценка на наказващия орган да наложи или не наказание, след като прецени конкретната фактическа обстановка. Преценката относно наличие на основанията на чл. 28 от ЗАНН следва да се извърши от административнонаказващия орган, като се вземе предвид тежестта на нарушението, настъпилите от него вредни последици и другите смекчаващи вината обстоятелства. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е управлявал автомобил, чийто временни табели са със срок изтекъл предишния ден. Жалбоподателят и съпригата му са били изолирани, поради COVID-19 и са били в невъзможност да регистрират в законния срок автомобила, като незабавно след установяване на процесното нарушение, са предприели действия по неговата регистрация, което е установено и в прокурорското постановление. От нарушението не са настъпили вредни последици, същото е извършено за пръв път. Тези обстоятелства дават основание нарушението да се третира като такова с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения. Предвид установените факти, наложените наказания са силно завишени и не съответстват на тежестта на нарушението, поради което следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. В тази връзка следва да се съобрази и ТР № 1 от 12.12.2007 г. на ВКС по тълк. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС. Член 28 от ЗАНН е приложим за всяко едно нарушение, без значение от какъв вид и характер е същото и каква обществена значимост му придава законодателят. От правно значение са единствено обстоятелствата, които са различни и отличават деянието от аналогични на него деяния. В случая от обстоятелствата, при които е извършено същото, изтичането на срока на временните регистрационни табели само преди ден, липсата на умисъл, както и липсата на настъпили вредни последици деянието, следва да се приеме за маловажно и да се приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. От съществено значение в случая за приложението на този текст от закона е обстоятелството, че задължението за регистрация на МПС е на неговия собственик, каквото качество в случая административнонаказаното лице няма и това безспорно е установено по делото.

По изложените съображения обжалваното решение следва да бъде отменено, а оспорваното НП отменено.

При този изход на спора, с оглед направеното от процесуалния представител на касатора искане, СДВР следва да заплати направените по делото разноски в размер на 250 лева, на осн чл.63д, ал1 от ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, вр. с чл.222, ал.1 от АПК , вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 897 от 04.11.2021 г., постановено по НАХД № 7786/2021 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 96-ти състав, и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 21-4332-008483/ 20.04.2021г., издадено от началника на Група към ОПП-СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, да заплати на Р. Д. Н. от [населено място] разноски по делото в размер на 250 (двеста и петдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: